

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU
Zagreb, Turinina 3

Poslovni broj: P-491/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu po sucu tog suda Paulini Buča, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Krunoslava Pintura iz Jastrebarskog, Petrovina 48, OIB: 88667866900, kojeg zastupa punomoćnica Jasmina Brkić Kristanić, odvjetnica u Karlovcu, protiv tužene Zagrebačke banke d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, koju zastupa Odvjetničko društvo Metelko, Knežević i Partneri d.o.o., Zagreb, Lopašićeva 6, radi isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave dana 29. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja i punomoćnice tužitelja odvjetnice Jasmine Brkić Kristanić te zamjenika punomoćnika tužene odvjetničkog vježbenika Dine Makarovića, dana 13. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka odredba čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu, broj ugovora 3213469952, solemniziranog kod javnog bilježnika Stjepana Volarića iz Jastrebarskog pod posl. br. OV-7011/08 od 16. lipnja 2008., u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o tarifi naknada za uslugu Kreditora."

II. Nalaže se tuženoj ZAGREBAČKA BANKA d.d. OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju Krunoslavu Pinturu, OIB: 88667866900, iznos od 265,45 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 9. srpnja 2008. pa do isplate, i to do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne

operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženoj ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju Krunoslavu Pinturu, OIB: 88667866900, iznos od 609,67 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. rujna 2008. pa do isplate, i to do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženoj naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 622,23 eura zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 13. listopada 2026., pa do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 2. lipnja 2008. s tuženom zaključio Ugovor o namjenskom kreditu, broj ugovora 3213469952, solemniziran kod javnog bilježnika Stjepana Volarića iz Jastrebarskog pod posl. br. OV-7011/08 od 16. lipnja 2008., kojim ugovorom je podignuo kredit u iznosu od 42.986,48 eura u iznosu kunske protuvrijednosti obračunate prema srednjem tečaju HNB-a na dan isplate kredita. Odredbom čl. 2. navedenog ugovora određeno je da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o tarifi naknada za uslugu Kreditora.

Temeljem navedene odredbe, tužena je od tužitelja dana 9. srpnja 2008. naplatila iznos od 2.000,00 kuna na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva, a dana 30. rujna 2008. iznos od 4.593,53 kune na ime naknade za prijevremenu konačnu otplatu kredita, što je razvidno iz potvrde tužene od 5. ožujka 2026. Tužitelj smatra da je predmetna odredba čl. 2. Ugovora o kreditu unesena suprotno načelu savjesnosti i poštenja, da je prouzročila očitu neravnopravnost u pravima i obvezama stranaka, da o njoj nije pregovarano te da je unesena isključivo činjenicom da je tužena jača ugovorna strana, po principu uzmi ili ostavi. Tužitelj ističe kako iz sporne odredbe nije vidljivo koji su točno troškovi plaćeni tim iznosima niti koje je stvarne troškove tužena mogla imati, te da je visina naknade vezana uz Odluku o tarifi naknada koja je podložna jednostranim promjenama tužene. Tužitelj stoga smatra da je sporna odredba nepoštena i ništetna te da mu je tužena dužna vratiti naplaćene iznose sa zakonskim zateznim kamatama od dana plaćanja.

2. Tužena u odgovoru na tužbu ističe da je Ugovor o namjenskom kreditu sklopljen zakonito te da je tužitelju bila pojašnjena svaka odredba ugovora, a tužitelj je istu prihvatio potpisom i solemnizacijom kod javnog bilježnika. Tužena navodi da odredba čl. 2. ugovora nije nepoštena jer je jasna, lako uočljiva i razumljiva te da je tužitelju pravna osnova naknade bila pojašnjena. Tužena ističe prigovor zastare, prigovara statusu potrošača tužitelja kao i tijeku zateznih kamata, te predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva i dosuđivanje troškova postupka.

3. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti odredbe čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu, broj ugovora 3213469952, sklopljenog između tužene kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita, u dijelu koji glasi: Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o tarifi naknada za uslugu Kreditora, te restitucijski zahtjev za povratom iznosa naplaćenih po osnovi te odredbe, i to iznosa od 265,45 eura s kamatama od 9. srpnja 2008. (naknada za obradu kreditnog zahtjeva) i iznosa od 609,67 eura s kamatama od 30. rujna 2008. (naknada za prijevremenu konačnu otplatu kredita).

3.1. Sporno je je li ugovorna odredba po kojoj je tužitelj bio dužan platiti naknade i troškove prema Odluci o tarifi naknada za usluge Kreditora bila jasna, određena i razumljiva prosječnom potrošaču, je li o njoj tužitelj mogao pregovarati ili ga je tužena, davanjem na potpis unaprijed pripremljenog sadržaja ugovora, dovela u neravnopravan položaj, te je li naplatom spornih naknada tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski neopravdana obveza koja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka. Sporno je nadalje je li nastupila zastara potraživanja tijekom zateznih kamata i status tužitelja kao potrošača.

3.2. Visina tužbenog zahtjeva nije sporna budući su to stranke učinile nespornim na pripremnom ročištu 2. rujna 2026.

4. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u: presliku Ugovora o namjenskom kreditu br. 3213469952 od 2. lipnja 2008. i potvrdu tužene od 5. ožujka 2026. o naplaćenim naknadama, te je izveo dokaz saslušanjem tužitelja na ročištu od 29. rujna 2026. Preostalu dokumentaciju dostavljenu u spis sud nije posebno razmatrao i cijenio jer je ne nalazi odlučnom za predmet spora.

5. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 155/23. i 146/25.; dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Iz dokumentacije u koju je izvršen uvid kao bitno proizlazi:

- iz Ugovora o namjenskom kreditu br. 3213469952 od 2. lipnja 2008. da je isti zaključen između tužene kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita, u iznosu od 42.986,48 eura u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan isplate;
- da je čl. 2. Ugovora ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o tarifi naknada za uslugu Kreditora;
- da je potvrdom tužene od 5. ožujka 2026. potvrđeno da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćena dana 9. srpnja 2008. (kunska protuvrijednost 2.000,00 kuna, tj. 265,45 eura), a naknada za prijevremenu konačnu otplatu kredita dana 30. rujna 2008. (kunska protuvrijednost 4.593,53 kune, tj. 609,67 eura).

7. Iz iskaza tužitelja na ročištu od 29. rujna 2026. proizlazi da je kredit podignuo radi uređivanja kuće u kojoj je živio, da je kredit bio subvencioniran od strane Ministarstva znanosti i obrazovanja te da je Zagrebačka banka bila jedina banka koja je tada mogla izdati takav kredit. Ugovor o kreditu bio je špranciran po principu uzmi ili ostavi. Stranke nisu mogle pregovarati ni o jednoj odredbi ugovora. Tužitelju nitko nije objasnio što plaća kao ulaznu ili izlaznu naknadu niti na što se ti troškovi odnose. Jedino o čemu je bila rasprava bila je visina kamatne stope, iako ni na nju nisu mogli utjecati. Kuća za čije je uređivanje kredit podignut nikada nije bila predmetom najma ili zakupa.

7.1. Iskaz tužitelja sud je ocijenio kao uvjerljiv, životan i logičan. Tužitelj je kredit podigao isključivo za uređenje nekretnine radi stanovanja, a u trenutku sklapanja ugovora nije bio vlasnik obrta ni trgovačkog društva čime je nesumnjivo dokazao svoj status potrošača u smislu čl. 3. ZZP/03.

8. Odredbom čl. 269. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23.; dalje: ZOO) propisano je da se ugovorna obveza može sastojati u davanju, činjenju, nečinjenju ili trpljenju, dok je st. 2. propisano da ona mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno određiva. Odredbom čl. 270. ZOO propisano je da je ugovor ništav kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv.

8.1. Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (SL 1993 L 95/29) određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nema mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke. Prema presudi Suda Europske unije od 30. travnja 2014. u predmetu C-26/13, čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva, već mora biti izražena jasnim i razumljivim jezikom u materijalnom smislu, što znači da potrošač mora moći ocijeniti ekonomske posljedice koje za njega iz te odredbe mogu proizaći. Sud EU je u presudi u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020., C-84/19, C-222/19 i C-252/19 od 3. rujna 2020. nadalje utvrdio da ugovorna odredba o ulaznoj naknadi može stvoriti na štetu

potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka, u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, naknada može stvoriti neravnotežu ako stavlja na teret potrošača troškove neproporcionalne primljenim uslugama i iznosu zajma.

8.2. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne Novine br. 96/03.; dalje: ZZP/03) propisano je, između ostalog, da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito i odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

8.3. Člankom 81. ZZP/03 propisano je u st. 1. da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Stavkom 2. propisano je da se smatra da o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovarano ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora. Prema st. 4. navedenog članka, ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

8.4. Prema odredbi čl. 1024. ZOO, korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome obavijestiti banku (st. 2.) te je dužan naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio (st. 3.), a u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebao vratiti.

8.5. U smislu čl. 49. st. 4. ZZP/03 teret dokazivanja da se o naknadi za obradu kredita i visini te naknade, kao i o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, pojedinačno pregovaralo, leži na tuženoj. Tužena taj teret nije iznijela. Iz predmetne odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu razvidno je da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora u kojoj su naknade vezane uz jednostrano donošenu Odluku o tarifi naknada za usluge Kreditora, bez ikakve specifikacije stvarnih troškova.

9. U okviru te ocjene, potrebno je, sukladno čl. 81. st. 1. ZZP/03, ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača. Prilikom ocjene jesu li sporne ugovorne odredbe poštene, sud je, uz primjenu čl. 83. ZZP/03, uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i pri sklapanju ugovora te sve ostale odredbe tog ugovora.

9.1. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz čl. 81. st. 1. ZZP/03, odlučno je ocijeniti bi li tužena, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovala s tužiteljem, mogla razumno očekivati da bi takve ugovorne odredbe bile prihvaćene da se o njima pojedinačno pregovaralo. Sporna odredba čl. 2. Ugovora o

kreditu ne sadrži nikakvih podataka o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se odnosi, pa se ne može zaključiti da je tužena mogla razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima.

9.2. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača. Značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je, na temelju primjenjivih zakonskih odredbi, stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora, nametanjem dodatnih obveza koje nisu predviđene dispozitivnim zakonskim pravilima.

9.3. Sukladno čl. 59. t. 3. ZZP/03, ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Nije sporno da Ugovor o kreditu ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem spornih naknada naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora. Tužena je na tužitelja prenijela obvezu plaćanja naknada i troškova koji su neodređeni i vezani uz njezinu jednostranu Odluku o tarifi, što utječe na pravni položaj tužitelja i stvara na štetu potrošača značajnu neravnotežu, suprotno zahtjevu dobre vjere. Sud nalazi da takva formulacija glede naknada iz sporne odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužitelj, kao potrošač, doveden u neravnopravni položaj u odnosu na banku, kao trgovca. Na temelju takve formulacije tužitelj je mogao znati samo da je dužan platiti naknade, ali nije mogao ocijeniti zašto, kako, u kojemu iznosu i temeljem čega ih plaća. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe i nedostatka jasno definiranih parametara, koji bi bili razumljivi tužitelju kao prosječnom potrošaču, proizlazi da naknada nije bila određena ni određiva, zbog čega sud nalazi utvrđenim da sadržaj takve ugovorne odredbe nije jasan ni razumljiv prosječnom potrošaču.

9.4. Tužena nije na nedvojben način dokazala da je s tužiteljem u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovarala o spornoj odredbi niti da ga je upoznala s parametrima koji određuju iznos naknada te o posljedicama istih. Banka je dužna upoznati klijente s elementima koji utječu na određivanje naknade jer je znanje i iskustvo banke u kreditnom poslovanju superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača, što u konkretnom slučaju nije učinjeno s obzirom na općenitu i nedorečenu formulaciju o naknadama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. Tužitelju su u samom ugovoru morali biti određeno predočeni i objašnjeni razlozi i pojedinosti glede naknada kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje za njega iz ugovora mogu proizaći, pri čemu nije dovoljno da je tužitelj samo općenito znao da je dužan platiti naknadu. Tužena, koja je nesporno sastavila predmetnu ugovornu odredbu o naknadama, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazala opravdanost ugovorene visine naknada, što rezultira time da je ta ugovorna odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

9.5. Sama okolnost da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva vezana uz Odluku o tarifi naknada, koja je podložna jednostranim promjenama od strane tužene, dok visina

naknade za prijevremenu otplatu uopće nije unaprijed određena već ovisi isključivo o tuženom bez ikakvih objektivnih i razumljivih kriterija predloženih potrošaču, govori u prilog zaključku da spornim naknadama nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tužena imala pri obradi kreditnog zahtjeva i prijevremenoj otplati kredita. Takva ugovorna odredba uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja.

9.6. Pri tome, sama okolnost da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva vezana uz Odluku o tarifi naknada tužene, čiji iznos nije bio predodređen niti razložen u samom ugovoru, znači da tužitelj nije mogao ni na koji način ocijeniti što plaća i zašto, a što govori u prilog tome da naplaćenom naknadom nisu bili pokriveni stvarni troškovi koje je tužena imala pri obradi kreditnog zahtjeva. Kako je odredba o naknadama od bitnog značaja i u konačnici ovisi isključivo o odluci jedne ugovorne strane, bez da su potrošaču određeno i razumljivo predloženi uvjeti plaćanja, takva odredba uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja.

10. Nadalje, kada je riječ o naknadi za prijevremenu konačnu otplatu kredita, prema odredbi čl. 1024. ZOO korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome obavijestiti banku (st. 2.) te je dužan naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio (st. 3.), a u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebao vratiti. Tužena bi imala pravo na naknadu stvarno pretrpljene štete, tj. onih objektivno nastalih troškova koji su joj nastali prijevremenom otplatom kredita, ali ta se naknada, imajući u vidu kogentne zakonske odredbe, ne bi smjela odnositi na naknadu neostvarene kamate. U konkretnom slučaju tužena nije dokazala koje je objektivno nastale troškove izravno pretrpjela prijevremenom otplatom kredita niti na što se točno odnosi visina tih troškova, pa je opravdano zaključiti da opisana pravila naplaćivanja naknade za prijevremenu otplatu kredita ne predstavljaju ništa drugo nego naknadu za izmaklu korist, tj. neostvarenu kamatu. Stoga je predmetna odredba suprotna kogentnim zakonskim odredbama i nepoštena, a time i ništetna.

11. Budući da iz iskaza tužitelja i dokumentacije u spisu proizlazi da je Ugovor o kreditu prethodno pripremila tužena te da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo. S obzirom da je tužitelju temeljem čl. 2. Ugovora naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva i naknada za prijevremenu konačnu otplatu kredita, to su iste prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, a što sporne odredbe čini nepoštenima i ništetnima, temeljem čl. 81. i čl. 87. st. 1. ZZP/03, čl. 269., čl. 270. i čl. 272. ZOO-a te Direktive Vijeća 93/13/EEZ (SL 1993 L 95/29), od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima. Stoga je sud prihvatio tužbeni zahtjev i odlučio kao u točkama I., II. i III. izreke.

12. Kako je odredba ugovora ništetna u dijelu u kojemu je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva i naknada za prijevremenu konačnu otplatu kredita, to se ta odredba između stranaka ne može primijeniti i tužena nema pravo na naplatu potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Sukladno čl. 323. ZOO-a, tužena je dužna vratiti tužitelju ono što je primila po osnovi koja je utvrđena ništetnom.

13. U odnosu na prigovor zastare valja istaknuti da, sukladno pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020., zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva u svakom slučaju počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Budući je točkom I. izreke ove presude utvrđena ništetnost sporne odredbe, prigovor zastare nije osnovan u smislu čl. 225. ZOO-a. Slijedom navedenog, sud nalazi da je tužena u obvezi prema tužitelju vratiti sve što je stekla temeljem djelomično ništetne odredbe ugovora, dakle bez osnove, i to sa zateznom kamatom od dana stjecanja jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem, pa je tužbeni zahtjev valjalo prihvatiti i odlučiti kao u točkama II. i III. izreke presude, temeljem odredbi čl. 323. st. 1., čl. 1111. st. 1., čl. 1115., čl. 29. ZOO-a i Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22.).

14. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a i čl. 155. ZPP-a. Tužitelju je trošak postupka odmjeran prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/2023.) i to:

- trošak sastava tužbe u iznosu od 150,00 eura;
 - trošak zastupanja na ročištu 2. rujna 2026. u iznosu od 150,00 eura;
 - trošak zastupanja na ročištu 29. rujna 2026. u iznosu od 150,00 eura;
- sve uvećano za 25 % PDV-a, što iznosi ukupno 562,50 eura.

14.1. Tužitelju se dosuđuje trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 19,91 eura i presudu u iznosu od 39,82 eur.

15. Slijedom navedenog, tužitelju se dosuđuje trošak postupka u ukupnom iznosu od 622,23 eura. Odluka o kamati na dosuđeni trošak postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a i Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22.). Slijedom navedenog odlučeno je kao u točki IV. izreke presude.

U Zagrebu 13. listopada 2026.

Sudac
Paulina Buča

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu Županijskom sudu, koja se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka, putem ovoga suda. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, a koji rok se računa: od dana održavanja ročišta na kojemu se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, bez obzira je li stranka na to ročište pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojemu se presuda objavljuje.

Dna:

1. Tužitelju po punom. uz rješenje za sudsku pristojbu za presudu iznosu od 39,82 eur
2. Tuženoj po punom.

Broj zapisa: **9-3088e-8dc00**

Kontrolni broj: **00683-4589a-a61dd**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.